

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem v právní věci

žalobce: **D. S.**, narozený dne X,
bytem M. 781, O.,
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem,
se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**,
sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2019 č. j. 2573/DS/18-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím č. j. 10622/OD-P/18 ze dne 16. 7. 2018 Magistrát města Karlovy Vary shledal žalobce vinným spácháním přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce měl dopustit stručně řečeno tím, že dne 25. 2. 2017 ve 20.52 hodin na pozemní komunikaci I/6, průtahu městem Karlovy Vary, řídil motorové vozidlo rychlostí nejméně 121 km/h v místě, kde je maximální dovolená rychlost 70 km/h. Tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 51 km/h a porušil povinnost uloženou mu § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu magistrát uložil trest pokuty ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.
2. Žalobce podal proti rozhodnutí magistrátu textově velmi rozsáhlé odvolání, které však neobsahovalo žádnou odvolací námitku, pouze citovalo odůvodnění prvoinstančního

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

rozhodnutí. Toto dovolání později doplnil podáním, jehož obsahem byly především pasáže z odborné literatury a judikatury. V závěru tohoto podání namítl, že rozhodnutí magistrátu bylo vydáno protiprávně, neboť magistrát měl vést a dokončit správní řízení podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, nikoli podle nového zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

3. Toto odvolání žalovaný zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil. Po studiu spisové dokumentace neshledal žádné pochybení magistrátu, který vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a věc správně posoudil. Z podkladů shromážděných magistrátem bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce spáchal přestupek kladený mu za vinu. Žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nebyla porušena procesní práva žalobce a nedošlo k žádnému procesnímu pochybení.
4. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou, v níž namítl jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný se nijak nevypořádal s odvolací námitkou žalobce, že magistrát měl vést a dokončit řízení podle zákona č. 200/1990 Sb. Naopak vypořádal řadu námitek, které žalobce nevznesl, takže se napadené rozhodnutí zcela míjí se skutečností.
5. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že se s námitkou žalobce vypořádal konstatováním, že přezkoumal řízení před magistrátem a jeho rozhodnutí z hlediska souladu s právními předpisy a nezjistil porušení procesních práv žalobce. Magistrát v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, proč vydal rozhodnutí podle nové právní úpravy a svůj názor řádně zdůvodnil, přičemž k tomuto postupu neměl žalovaný žádnou připomínku. Žalovaný také uvedl, že odvolání bylo kompilátem citovaných statí z odborné literatury, v nich však lze spatřovat odvolací námítky, se kterými se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal.
6. V replice žalobce nesouhlasil s vyjádření žalovaného a uvedl několik nepřesností, na které žalovaný odkazoval.
7. Soud neshledal žalobu důvodnou.
8. Žalobce zpochybnil napadené rozhodnutí výlučně z toho důvodu, že žalovaný opomenul jeho odvolací námitku. V takto omezeném rozsahu tedy soud naříkané rozhodnutí přezkoumal, neboť podrobnost a kvalita žaloby předurčují rozsah a intenzitu přezkumné činnosti soudu i nezbytný rozsah odůvodnění jeho rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008-78 ze dne 24. 8. 2010, č. 2162/2011 Sb. NSS).
9. Předně je třeba uvést, že žalobce nijak nezpochybnil zjištění skutkového stavu, právní kvalifikaci skutku a uložený trest, tj. nerozporuje, že spáchal skutek označený ve výroku rozhodnutí magistrátu a že tento skutek je přestupkem, za který byl uložen přiměřený trest. Již z toho je možné usoudit, že žalobcem namítaná vada (opomenutí procesní námítky) nebyla ani v jeho očích příliš významná pro rozhodnutí žalovaného o věci samé. Ve správním soudnictví je přitom vždy nutno posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS č. j. 6 A 12/2001-51 ze dne 4. 6. 2003, č. 23/2003 Sb. NSS, č. j. 6 A 51/2001-30 ze dne 18. 3. 2004, č. 494/2005 Sb. NSS). O možnosti takového vlivu lze pochybovat, pokud ji netvrdí ani sám žalobce.
10. Žalobní argumentace ostatně odpovídá vystupování žalobce v přestupkovém řízení, které nelze hodnotit jinak než jako obstrukční. V řízení podal celkově dvě odvolání a dvě jejich doplnění. První odvolání z 29. 9. 2017 na č. l. 69–72 je představováno pouze zkopírovaným textem rozhodnutí magistrátu. Jeho doplnění z 19. 10. 2017 na č. l. 76–85 pak má podobu

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

blokových citací o správním právu a správním soudnictví. Strany 2 až 17 takto doplněného odvolání nikterak nesouvisely s věcí žalobce, vztah k ní měla pouze námitka na str. 18, podle níž měl magistrát řízení vést podle zákona č. 200/1990 Sb., nikoliv podle zákona č. 250/2016 Sb. Stejně žalobce postupoval i u druhého odvolání z 20. 8. 2018 (č. l. 157–161 zkopírovaný text rozhodnutí magistrátu) i jeho doplnění z 11. 9. 2018 (na č. l. 164–168 opět blokové citace nesouvisející s věcí). V závěru strany 17 a na straně 18 doplněného odvolání žalobce zopakoval svou námitku, že magistrát měl vést řízení podle zákona č. 200/1990 Sb., nikoliv podle zákona č. 250/2016 Sb. Kromě toho žalobce v řízení uplatnil námitku podjatosti všech úředních osob magistrátu spočívající na jejich údajném zájmu o naplnění městského rozpočtu výběrem co nejvyšších pokut (č. l. 112–113). Taková námitka obsahově odpovídá řadě jiných námitek uplatňovaných zmocněnkyní žalobce i jinými osobami pravidelně zastupujícími v přestupkových řízeních (srov. č. l. 85, 121–126 správního spisu či rozsudky NSS č. j. 1 As 508/2019-28 ze dne 4. 6. 2020 a KS v Plzni č. j. 17 A 85/2019-35 ze dne 31. 7. 2020). Ústního jednání o přestupku se žalobce nezúčastnil.

11. Z výše uvedeného soud dovodil, že žalobci ve skutečnosti nejde o ochranu jeho hmotných práv, ale o zrušení napadeného rozhodnutí pro libovolnou procesní vadu, již navíc sám záměrně připravil podhoubí svým obstrukčním postupem, aby tím dosáhl zániku odpovědnosti za přestupek, který (v řízení o žalobě nesporně) spáchal.
12. Je proto třeba uvést, že žalobce má *v základu* pravdu: napadené rozhodnutí žalovaného kuriosně vypořádává námitky, které žalobce ve svém odvolání neuplatnil a skutečně výslovně nevypořádalo námitku brojící proti postupu magistrátu podle zákona č. 250/2016 Sb. Z hlediska postavení žalovaného jako odvolacího orgánu i zákonných požadavků na odůvodnění (§ 68 odst. 3 ve spoj. § 93 odst. 1 správního řádu) tedy napadené rozhodnutí zjevně zaostává za očekáváním. To však neznamená, že tím byla porušena procesní práva žalobce.
13. Žalovaný totiž jasně konstatoval, že v postupu magistrátu neshledal porušení procesních práv žalobce. Nejde však o osamocený, nijak neodůvodněný apodiktický soud. Protože správní řízení tvoří jeden celek, nelze v tomto ohledu pominout, že žalovaný již dříve ve svém rozhodnutí o prvním odvolání žalobce č. j. 3021/DS/17-3 ze dne 20. 4. 2018 tutéž námitku vypořádal na str. 4 rozhodnutí odkazem na právní názor publikovaný v díle Kučerová, H., Horzinková, E. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákon o některých přestupcích s komentářem a judikaturou*. Praha: Leges, 2017. Žalovaný tedy již dříve (k námitce žalobce) shledal postup magistrátu zákonným a uvedl důvody, které jej k tomu vedly. To vše ještě před vydáním rozhodnutí magistrátu č. j. 10622/OD-P/18 ze dne 16. 7. 2018 a vydáním nyní napadeného rozhodnutí žalovaného. Proti navazujícímu rozhodnutí magistrátu žalobce podal druhé odvolání typově shodné s odvoláním prvním (kopie textu rozhodnutí bez odvolacích námitek), které následně opět doplnil rozsáhlým a převážně irelevantním textem s jedinou, obsahově totožnou odvolací námitkou jako v prvním odvolacím řízení.
14. Za této situace nemohl být žalobce zkrácen na svých procesních právech tím, že žalovaný již jen konstatoval, že neshledal žádné vady řízení či procesní pochybení magistrátu. Jestliže žalobce neuvedl žádnou novou úvahu, ani nepolemizoval s předchozími závěry žalovaného k této procesní otázce vyjádřenými v téže věci, nebyl důvod úvahy žalovaného podrobně rozvádět; žalobce s nimi již byl v řízení autoritativně seznámen.

15. Jinou otázkou samozřejmě je, zda je právní názor žalovaného v souladu se zákonem, tj. zda skutečně měly správní orgány dokončit řízení podle zákona č. 250/2016 Sb. K tomu však žalobce neuplatnil jediný žalobní bod: jasně *namítl pouze to, že žalovaný jeho námitku opomenul*. Jestliže je ze spisu jasné, že ji žalovaný neopomenul, je žalobcem uplatněný žalobní bod nedůvodný. Přezkumu takto úzce formulovaného žalobního bodu pak nemohly bránit ani žádné vady řízení podle § 76 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Azs 79/2009-84 ze dne 8. 3. 2011, č. 2288/2011 Sb. NSS). Samotné tvrzení o nezákonnosti takového postupu správních orgánů pak žalobce uvedl až v replice z 16. 8. 2019, tj. po uplynutí lhůty k účinnému uplatnění žalobních bodů (§ 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s.).
16. Žalobce tedy volbou procesní strategie znemožnil soudu zaujmout závazné stanovisko k tomu, podle jakého procesního předpisu měly správní orgány postupovat. Nad rámec nezbytného proto soud pouze podotýká, že ve správním soudnictví je ustálen názor, podle něhož ani postup na základě nesprávného předpisu není vždy vadou řízení, která by odůvodňovala kasaci výsledného správního rozhodnutí. Podstatná je především srovnatelnost právních úprav (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 8 Afs 51/2007-87 ze dne 28. 7. 2009, č. 1926/2009 Sb. NSS). To platí i pro předpisy procesní povahy, protože není možné připustit, aby pouhý nesprávný odkaz na formálně nepřiléhavou právní normu mohl způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Afs 24/2013-43 ze dne 5. 6. 2013).
17. V tom ohledu není vůbec zřejmé (a žalobce to netvrdil ani v řízení před soudem, ani ve správním řízení), jak by se na postupu správních orgánů v řízení a výroku jejich rozhodnutí mohlo projevit, že postupovaly podle nesprávného procesního předpisu. Ve věci žalobce byla uplatněna pouze ustanovení o předvolání k ústnímu jednání, o právu vyjádřit se ke všem skutečnostem a důkazům, o nákladech řízení a o opravných prostředcích. Aplikovaná procesní ustanovení si v obou předpisech odpovídají a oběma předpisům obsahově odpovídal i faktický postup správních orgánů (srov. § 73, § 74, § 77, § 81, § 82 zákona č. 200/1990 Sb. a § 80, § 93, § 95, § 96, § 98 zákona č. 250/2016 Sb., § 36 odst. 2 a 3, § 52 správního řádu). Za toho stavu je možné bez pochyb vyloučit, že by případný postup správních orgánů podle nesprávného procesního předpisu mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jak soud ostatně opakovaně uvedl, nezákonnost rozhodnutí o věci samé netvrdil ani sám žalobce.
18. Lze tedy shrnout, že žalovaný neopomenul jedinou odvolací námitku žalobce, ale v průběhu řízení ji vypořádal. Obsahově tato námitka zpochybňovala pouze postup v řízení, aniž by to však mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Za toho stavu by ani její opomenutí či nesprávné posouzení nemohlo mít takový vliv, který by odůvodňoval kasaci napadeného rozhodnutí.
19. Vadou řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí pak není to, že žalovaný posuzoval jako odvolací námitky něco, co žalobce ve skutečnosti ve svém 18stránkovém nepřehledném odvolání neuplatnil. Jakkoliv je to nevhodné, důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí by byl dán tehdy, když by nebylo s jistotou možné uzavřít, že se žalovaný skutečně seznámil s věcí žalobce a tu také posuzoval. S ohledem na obsah spisu i obsah napadeného rozhodnutí však lze tuto obavu vyloučit.
20. Rozhodnutí žalovaného tedy netrpí vadami řízení, které by měly vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Soud proto shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. července 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce